

ΣΤΕΡΓΙΑ ΚΑΒΒΑΛΟΥ

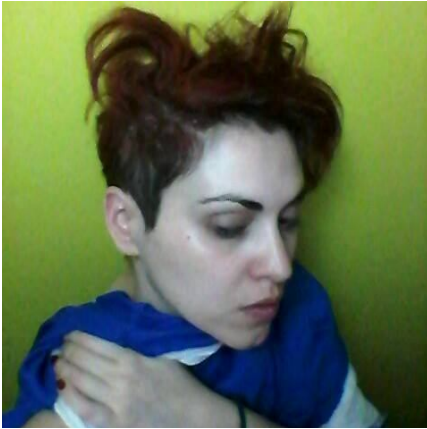
Το Αθώο Ψέμα και η Καθαρή Αλήθεια

Εικονογράφηση

VIVI MARKATOS

Η Στέργια Κάββαλου γεννήθηκε τον Μάρτη του 1982 στην Αθήνα. Είναι πεζογράφος, συγγραφέας παιδικών βιβλίων και μεταφράστρια. Με τη συλλογή διηγημάτων της «Αητοχάμερ trance» (εκδ. Τετράγωνο) ήταν υποψήφια στην κατηγορία Πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα του λογοτεχνικού περιοδικού *Διαβάσω* 2011. Συμμετείχε στο 1ο Φεστιβάλ Νέων Λογοτεχνών του Ε.ΚΕ.ΒΙ. μετά από πρόταση του ίδιου περιοδικού. Το 2012 έλαβε υποτροφία ενθάρρυνσης από το CML (Εθνικό Κέντρο Βιβλίου της Γαλλίας) για το επόμενο βιβλίο της με τίτλο «Αντίστροφα-Love will tear us apart». Με την ποιητική συλλογή της «Πλαστική άνοιξη» ήταν υποψήφια για το Βραβείο Γιάννη Βαρβέρη 2014. Αρθρογραφεί στον ηλεκτρονικό Τύπο και φοιτά στο cultural management μεταπτυχιακό του Παντείου Πανεπιστημίου.

Προσωπική σελίδα:

<http://stergia.yolasite.com/>

ΣΤΕΡΓΙΑ ΚΑΒΒΑΛΟΥ

Το Αθώο Ψέμα και η Καθαρή Αλήθεια

Εικονογράφηση:
Vivi Markatos

Στέργια Κάββαλου, Το Αθώο Ψέμα και η Καθαρή Αλήθεια
ISBN: 978-618-5147-23-5
Φεβρουάριος 2015

Εικονογράφηση:
Vivi Markatos
vmarkatos@yahoo.gr

Σχεδιασμός εξωφύλλου, σελιδοποίηση:
Ηρακλής Λαμπαδαρίου
www.lampadariou.eu

Η συγγραφέας φέρει την ευθύνη για την επιμέλεια του κειμένου.

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid
(www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά δημιουργού - Μη εμπορική
χρήση
Όχι παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη της συγγραφέως και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό. Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Σ' εσένα που φοβάσαι να μιλήσεις...

Θάρρος ή αλήθεια; ΨΕΜΑΤΑ!

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό Αθώο Ψέμα.

Ζούσε κρυμμένο στην κίτρινη τσέπη ενός παντελονιού.

Όλη μέρα γλιστρούσε πάνω κάτω με κάτι τεράστια γυαλιά ηλίου.

Τα φορούσε ακόμα και τις ώρες που κοιμόταν-ο υφασμάτινος ουρανός της τσέπης δεν αλλάζει χρώμα σαν τον δικό μας, παραμένει ολοκίτρινος ακόμα και τα μεσάνυχτα!

Ο ύπνος όμως θρέφει μόνο τα παιδιά και όχι τα ψέματα γι αυτό το μικρό Αθώο Ψέμα δεν κοιμόταν πολύ. Σκεφτόταν όμως πιο πολύ και από πολύ. Και τι σκεφτόταν; Μα τι άλλο! Τρόπους να μεγαλώσει!

Τώρα θα μου πεις,

- Μα καλά; Πώς μεγαλώνουν τα ψέματα;
- Μάντεψε.

- Αν πίνουν όλο το γάλα τους;
- Όχι! Αλλά εσύ να το πίνεις.

- Μμμ, αν τρώνε όλο το φαγητό τους;
- Όχι! Αλλά εσύ να το τρως.

- Αν αγαπάνε τη μαμά και τον μπαμπά;
- Όχι! Αλλά εσύ να τους δείχνεις την αγάπη σου.

- Αν διαβάζουν τα μαθήματά τους;
- Όχι! Αλλά εσύ να ανοίγεις και κανένα βιβλίο.

- Αν παίζουν όλη μέρα;
- Όχι! Αλλά εσύ να παίζεις τουλάχιστον τη μισή.

Να το πάρει το ποτάμι;
Τα ψέματα μεγαλώνουν μόνο αν βρουν παρέα!

Έχουν ανάγκη από φίλους και μόλις τους βρουν, γίνονται οι πιο πιστοί τους σύντροφοι. Μιλήκονται στα λόγια τους, τα αηλιάζουν, τα χρωματίζουν, τους δίνουν άλλον αέρα. Έχουν γλιτώσει αυτό κόσμο και κόσμο από τις τιμωρίες...

Κάθονται στο στόμα των παιδιών για να πετάγονται αμέσως μόλις χρειαστεί να εξηγήσουν τις σκανταλιές και τα κατορθώματά τους. Οι μεγάλοι τα έχουν συνήθως στο τσεπάκι τους.

Το Αθώο Ψέμα είχε μείνει μικρό γιατί ζούσε καιρό στην ντουλάπα χωρίς φίλους αλλά και χωρίς οικογένεια.

Χωρίστηκε από τους δικούς του σε ένα μεγάλο τσακωμό που είχε αναγκάσει τους υπόλοιπους να φανερωθούν και να φύγουν από το σπίτι που τους γέννησε. Εκείνο φοβήθηκε το πολύ κυνηγητό και χώθηκε στην πρώτη τσέπη που βρήκε μπροστά του.

Καθόλου δεν μπορούσε τις φωνές. Τα αυτιά του δεν άντεχαν μαλώματα. Μέσα του ηχούσαν υπέροχες μουσικές, χτίζονταν ονειρικά κάστρα και ζούσαν οι πιο ζηλευτές ιστορίες.

Τύλιγε γύρω του τις κλωστίτσες του παντελονιού- του άρεσε να παίζει ξηλώνοντας τις ραφές- και έκανε πότε τον ιππότη, πότε το πριγκιπόπουλο κι άλλοτε πάλι το δικαστή. Του άρεσε να φωνάζει στους άλλους το σωστό και να δίνει στον καθένα την τιμωρία του.

Κανείς δεν του έλεγε να σωπάσει- αφού όταν παίζεις με τη φαντασία κάνεις ό,τι εσύ θέλεις- κι έτσι συνέχιζε ατάραχο να αγορεύει, να κάνει καντάδα στη λατρεμένη του παλατιού και να πολεμά τον ιερό του σκοπό.

Όμως το καλύτερο του παιχνίδι ήταν να ακούει τη μαμά του σπιτιού να μαλώνει το μικρό Αλέξη. Ο Αλέξης ήταν ο μοναδικός του φίλος, η μοναδική του φροντίδα. Εκείνος που είχε βοηθήσει το Αθώο Ψέμα να μεγαλώσει έστω αυτό το λιγο.

Το Αθώο Ψέμα έβρισκε χίλιες δύο δικαιολογίες για να κάνει τη μαμά να ξεχάσει το θυμό της, να αγκαλιάσει τρυφερά το παιδί και να του χαϊδέψει με αγάπη τα μαλλιά ενώ εκείνο συγκρατούσε τα γέλια του περήφανο που και πάλι μπόρεσε να την ξεγελάσει.

Η χαρά του ήταν μεγάλη γιατί κάθε φορά που τα κατάφερνε, έπαιρνε και μερικούς πόντους. Παρέμενε όμως πολύ ελαφρύ, ήξερε το γρήγορο δρόμο για το μυαλό του μικρού Αλέξη, του ψιθύριζε τη λύση και εκείνος την ξεστόμιζε με τέτοια σιγουριά που έμοιαζε αλήθεια.

Υπήρχαν βέβαια και φορές που η Καθαρή Αλήθεια τον προσπενούσε. Πάντα κομπή με τακούνια που έκαναν εκνευριστικό θόρυβο- για να τονίζει την παρουσία της- μα καθόλου ευγενική.

Μιλούσε λίγο, δεν έλεγε πάνω από δυο τρεις φράσεις, άφηνέ τους άλλους βουβούς στα λόγια της και ξαναέφευγε με το κεφάλι πάντα ψηλά και με βήματα αργά και σταθερά.

Ήταν σκληρή αλλά δίκαιη. Και η ανακούφιση που χάριζε, μεγάλη. Ήταν και κοσμογυρισμένη. Φορούσε κάτι περίεργες εσάρπες. Το Αθώο Ψέμα την θαύμαζε στα κρυφά γιατί ήταν πάντα όμορφη, με πρόσωπο λαμπερό που χάριζε τη λάμψη του και σε όσους τη γνώριζαν.

Στο τέλος όλος ο κόσμος την αγαπούσε.

Και τα ψέματα ήταν όμορφα, όμως για λίγο. Το πρόσωπό τους έλαμπε μια στιγμή μα μετά γέμιζε ρυτίδες, κοκκινίλες και άλλα καθόλου ωραία σημάδια αγωνίας. Στο τέλος κανείς δεν τα αγαπούσε κι έτσι αποκτούσαν πολλούς εχθρούς. Κάτι τέτοιοι εχθροί ήταν που του στέρησαν και την οικογένειά του.

Όταν τα σκεφτόταν όλα αυτά, καθόταν λυπημένο στην κίτρινη γωνιά του με τα πόδια διπλωμένα και το κεφάλι σκυφτό και παρακαλούσε να γίνει αόρατο ή να γίνει άλλος. Γιατί χωρίς την αγάπη των άλλων, η δύναμή του όλο και λιγόστευε...

*

Σε μια απογευματινή επίσκεψη της Καθαρής Αλήθειας στο σαλόνι του σπιτιού, αποφάσισε να κάνει μια τολμηρή κίνηση. Αφού την άφησε να κουβεντιάσει με τη μαμά του Αλέξη, πήγε προς το μέρος της και με φωνή που έτρεμε της χάρισε ένα γενναίο κομψιμέντο για το μαντήλι που φορούσε στα μαλλιά.

«Ευχαριστώ, μη νομίζεις όμως πως θα με ρίξεις με τα ζαχαρωτά σου λόγια. Ένα ψέμα είσαι, πώς να σε πιστέψω;» απάντησε εκείνη σοβαρή και βιαστική μαζί.

Από τον τρόπο που σήκωσε τη μύτη της φάνηκε πως δεν ήθελε και πολλά πολλά.

«Πίστεψε ό,τι θέλεις... Εγώ απλά ήθελα να ξέρεις ότι έτσι είσαι ακόμα πιο όμορφη. Σ' έχω δει κι άλλες φορές όμως να, λόγω της θέσης μου, δεν ήξερα αν έπρεπε να σου μιλήσω. Καταλαβαίνεις...»

«Καταλαβαίνω πάρα πολύ καλά. Γι' αυτό και θα σου πρότεινα αυτή να είναι η τελευταία μας λέξη. Στο καλό λοιπόν και αντίο», και η Καθαρή Αλήθεια έβαλε στον ώμο την κόκκινη τσάντα της που έκρυβε όλες τις επείγουσες υποθέσεις, έκανε μεταβολή και με βήμα σταθερό και σίγουρο άρχισε να πηγαίνει προς την έξοδο.

Όμως το Αθώο Ψέμα ήταν πιο ελαφρύ και άρα πιο γρήγορο. Έφτασε πρώτο στην εξώπορτα, στάθηκε πάνω στο χερούλι εμποδίζοντάς την να βγει.

«Να σε ρωτήσω κάτι χωρίς να γίνω αδιάκριτος;» είπε με την πιο ευγενική του φωνή,

-
- Πού βρήκες αυτό το μαντήλι που σε ομορφαίνει τόσο;
 - Μου το έφεραν κάτι φίλοι από την Αφρική μαζί με μια μάσκα. Δώρο. Καμιά φορά, έχω κι εγώ τα τυχερά μου.

Το Αθώο Ψέμα σκέφτηκε πως δεν είχε ποτέ τυχερά. Και συνέχισε.

- Με μια μάσκα; Θα μπορούσα να τη φορέσω;
- «Το παρακάνεις, μικρέ», ψιθύριζε στον εαυτό του.
«Όμως ίσως αυτή να είναι η λύση που περιμένεις».
- Για να κρυφτείς από ποιον; Από τον εαυτό σου;
- Εεε... Εγώ... Δεν...

Τότε το Αθώο Ψέμα ελευθέρωσε αμέσως το πόμοφο της πόρτας, έκανε μεταβολή και έτρεξε με δάκρυα στα μάτια να κρυφτεί βαθιά πολύ βαθιά στην κίτρινη τσέπη του.

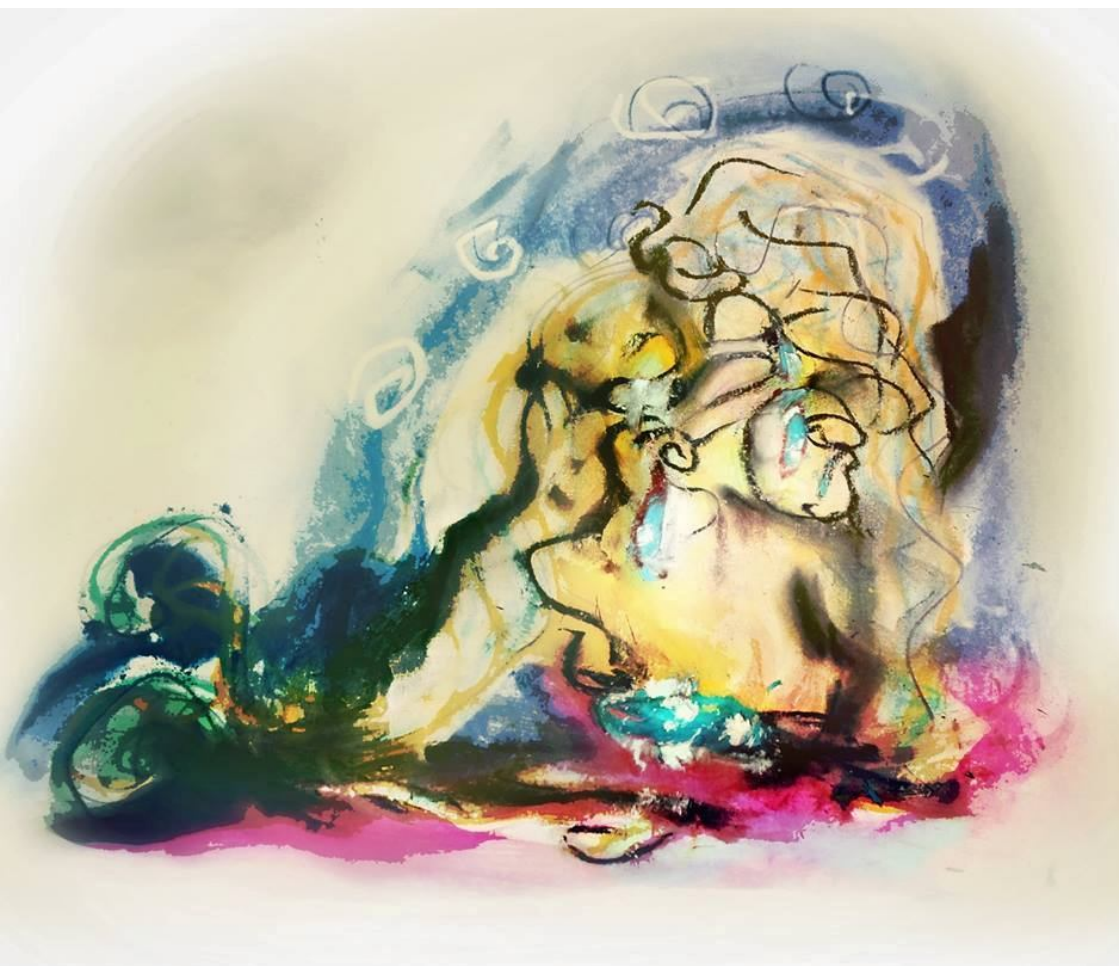
Δεν είχε θυμώσει με τα λόγια της. Απλώς να, τού είχαν τρυπήσει την καρδιά. Εκείνο νόμιζε πως υπήρχε για να δίνει χαρά στα παιδιά, να διώχνει τη λύπη από τους μεγάλους και να γλιτώνει όλους τους ανθρώπους από φωνές και μαλώματα. Νόμιζε πως ζούσε για να κάνει τον κόσμο πιο όμορφο.

«Μήπως τελικά δεν είναι έτσι;», αναρωτήθηκε.

Και τότε αποφάσισε να βγάλει επιτέλους τα μαύρα του γυαλιά. Τα χρησιμοποίησε ως καθρέφτη και αυτό που είδε δεν του άρεσε καθόλου.

Το δέρμα του είχε γεμίσει γρατζουνιές από τους αγώνες που έδινε για να νικά, τα πρόσωπό του ήταν χλωμό γιατί η τσέπη μπορεί να ήταν κίτρινη, δεν ήταν όμως ήλιος.

Τα μαλλιά του είχαν γίνει ένα μπερδεμένο κουβάρι από κλωστές. Και η καρδιά του ήταν φοβισμένη και μόνη, σχεδόν άρρωστη.

Έβαλε τα γυαλιά του μέσα στην ντουλάπα, κουλουριάστηκε στην αγαπημένη του γωνιά και έκλεισε τα μάτια του. Είδε όνειρα κούρασης και λύπης. Τον ύπνο του διέκοψε ένας παράξενος θόρυβος. Η Καθαρή Αλήθεια χτυπούσε με τις γόβες της το φύλλο της ξύλινης ντουλάπας.

Στα χέρια της κρατούσε την αφρικάνικη μάσκα που της είχαν δωρίσει. Κι εκείνη ζούσε για να κάνει τον κόσμο πιο όμορφο και σκέφτηκε πως μαζί ίσως θα μπορούσαν να πετύχουν καλύτερα το σκοπό τους.

- Ποιος είναι παρακαλώ; Ρώτησε το Αθώο Ψέμα προτού ανοίξει. Αν και δεν είχε δεχτεί ποτέ επισκέψεις, εκείνη η στιγμή του φάνηκε η πιο ακατάλληλη ώρα.

- Εγώ, απάντησε η Καθαρή Αλήθεια. Λες και όλοι ήταν υποχρεωμένοι αμέσως να την αναγνωρίζουν.

- Πώς ξέρεις πού μένω; Απάντησε το Αθώο Ψέμα γουρλώνοντας τα μάτια του στη σχισμή της ντουλάπας για να τη δει.

- Αλήθεια με λένε. Ξέχασες;

Τότε το Αθώο Ψέμα άνοιξε το φύλλο της ντουλάπας. Και προσπάθησε να δικαιολογηθεί.

- Ο χυμός μόλις μου τελείωσε. Τίποτα δεν έχω να σε κεράσω.

- Δεν πειράζει άλλωστε ήρθα απρόσκλητη. Πάρε τη μάσκα. Δικιά σου. Σ' τη χαρίζω. Θα μου υποσχεθείς όμως ότι θα τη χρησιμοποιείς μόνο για να βοηθάς τα παιδιά να συνεχίσουν να ονειρεύονται και να ζουν την κάθε μέρα με φαντασία. Αυτός είναι και ο ρόλος που σου ταιριάζει. Θα γίνεις το μαγικό τους παραμύθι.

- Το υπόσχομαι, το υπόσχομαι! Γιούπι! Φώναξε το Αθώο Ψέμα που φόρεσε αμέσως τη μάσκα, η οποία για να ήλμε και την αλήθεια-του πήγαινε φοβερά.

Έτσι το Αθώο Ψέμα και η Καθαρή Αλήθεια έδωσαν για πρώτη φορά τα χέρια ενώνοντας τις δυνάμεις τους για το καλό των παιδιών. Και έγιναν αχώριστα. Γιατί αλήθεια χωρίς παραμύθι και παραμύθι χωρίς αλήθεια γίνεται; Δεν γίνεται!

Η **Vivi Markatos** είναι βραβευμένη θεατρική συγγραφέας με πολλές πανελλήνιες διακρίσεις στον χώρο της ζωγραφικής και των κόμιξ και βραβευμένη ραδιοφωνική παραγωγός υπό την αιγίδα της UNESCO για ένα πολιτιστικό αφιέρωμα που είχε κάνει το 2009. Έχει συμμετάσχει σε λογοτεχνικές παρουσιάσεις βιβλίων κι έχει σκηνοθετήσει πέντε παραστάσεις για το Πανεπιστήμιο Αθηνών. Στον ελεύθερο χρόνο της αρέσει να ζωγραφίζει, να ακούει μουσική και να πηγαίνει βόλτα με τους φίλους της.

Εργάζεται ως δημοσιογράφος στον πολιτιστικό τομέα με εξίσου διακριτή παρουσία και με σημαντικές συνεντεύξεις στον Γαλαξία FM 92,1 ενώ είναι η πρώτη ραδιοφωνική παραγωγός στην Ελλάδα που παρουσίασε σε εκπομπή τα "anime", που γρήγορα έχουν έναν τεράστιο αριθμό ακολούθων ανά τη χώρα.

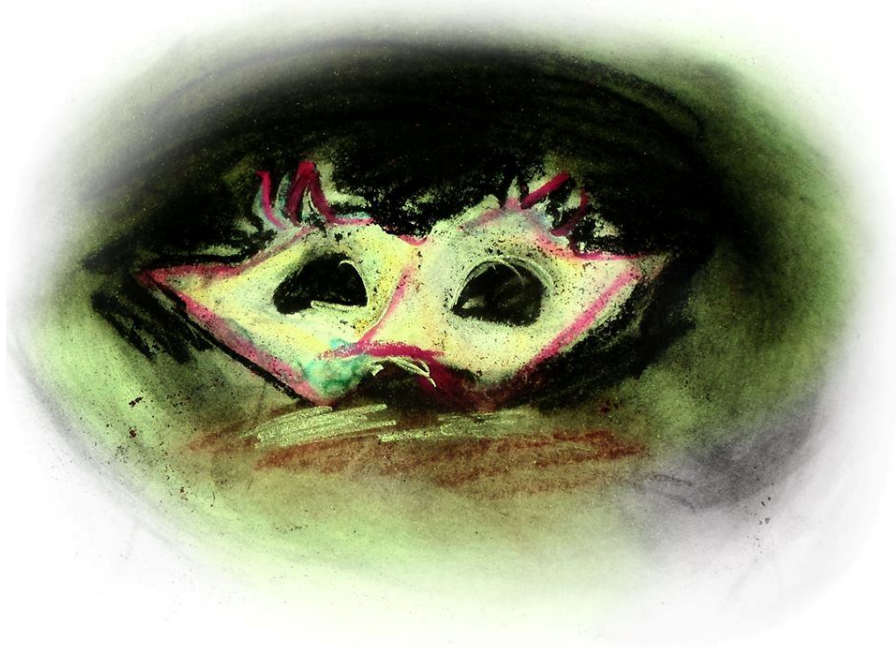
Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαΐτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Ένα μικρό Ψέμα που χάνει τη δύναμή
του και η συνάντηση με την Καθαρή
Αλήθεια που θα του αλλάξει τη ζωή.

ISBN: 978-618-5147-23-5